

Stendhal ani Lucien se tedy nemohou smířit s demokracií, která je „pro jejich způsob myšlení příliš drsná“, se zřízením, v němž se, stejně jako v Americe, lidé „neváží, ale počítají“. Kdykoli se jeden nebo druhý zasní, jak zdolá Atlantik, je přesvědčen, že na druhé straně bude žít obklopen lidmi spravedlivými a dokonale rozumnými. Vzápětí si ale představí omrzelost, která se jich zmocní, jakmile se ocitnou ve společnosti, jež postrádá půvab a vytříbenost. Oba dva by si nejvíce přáli spojení republikánského ducha jejich doby s monarchistickými mravy země za oceánem. Není však pravděpodobné, že by někdy mohli takové snoubení duší oslavovat, a tak jim nezbývá než pokoušet se uniknout mimo svět.

Pro Stendhala ani jeho hrdinu tedy žádná zlatá střední cesta není. Lucien miluje lid a nedokázal by ho opustit. Tento oddaný přítel republiky se snaží ukázat v nejlepším světle v salonech legitimistů. Uctívá Napoleona, jemuž proudí v žilách panovačnost. Je demokrat, který by nikdy nedokázal žít v americké plochosti, rozpolcená bytost, která marně hledá rovnováhu a která tím více nenávidí falešnou rovnováhu buržoazní monarchie.

Posunutí smyslu v komentářích 2, 4, 5, jinak dobré C